

Zboží ze zámoří

Dnes ráno jsem si sedla do křesílka ke stolku, na kterém mám monitor a klávesnici. Pustila jsem si rádio a v ruce přišívala kus hedvábí na quilt z juty. Quilt je určený pro expozici AQ klubu CZ na patchworkové výstavě 13. PPM, která se bude konat v dubnu 2019.

Quilt bude velký metr krát metr a bude se jmenovat Zboží ze zámoří. Ale tohle všechno vlastně není důležité. Nebo alespoň nejdůležitější.

Jde o tu chvíli, kdy jsem si hned ráno po snídani sedla k šití.

Ještě musím udělat tohle a tohle, ještě musím uvařit, umýt okna, ušít další deku z lásky, vytřít, spravit kalhoty, upéct buchtu. Občas jsem v tichém vytržení v době, když už šel Vašek spát, pracovala na quiltech, téměř vždycky pro nějaký účel, na dané téma, pro někoho, pro PPM.

Snad jen konvergence jsem šila jen tak. Vždy v čase vyšetřeném, jakoby ukradeném.

Ale dnes ráno jsem poprvé cítila, že tohle by měla být a bude moje hlavní práce. Že tohle je mé zaměstnání. Skoro jsem se rozbřečela. Sedět si v teple, poslouchat vyprávění a rozhovory v rozhlase, poslouchat muziku, a u toho šít to, co cítím a jak to cítím, vždyť je to jako za odměnu, jako v ráji. Nebo alespoň jako v kostele, když tam hrají varhany a anjelé zpívají.

Nemohla jsem takhle sedět dlouho, protože jsme museli odjet do Prahy vyřídit něco, co se už nedalo nijak odložit. Ale tahle ranní chvílka byla pro mě hodně důležitá. Očistná. Radostná. Stejně jako mail od Jude Hill, který jsem ráno našla v poště. Jude pro mě měla laskavá a povzbudivá slova a vyzvala mě, abych dál vyprávěla svůj příběh. A to přesto, že jsem jí - Jude!!! - drze napsala pomocí překladače. Jak teď lituju, že jsem nikdy nenašla motivaci učit se anglicky. Vždycky jsem se styděla vyslovit nahlas cizí slova, zněla mi tak falešně, skřípala, a nakonec zůstávala v krku. Otevírala jsem pusku jako kapr ve vaně, stejně němá a stejně studená potem. Zasekla jsem se.

Teď mi nezbývá nic jiného, než napsat text česky, dát ho do překladače, ten anglický text nazpátek nechat přeložit do češtiny, a potom zjednodušovat a zestručňovat věty, až ten zpětný překlad dává alespoň nějaký smysl. Ale co jsem vlastně napsala a jak to adresát pochopí, jak to může pochopit, to opravdu netuším.

Já vím, že tohle platí i pro dopisy v rodném jazyce. Někdy píšeme s radostí, jindy s bolestí, srdce na dlani, všechno je průzračně jasné, ale jen pro nás. Adresát jako by četl úplně jiná slova a někdy je velice těžké dodatečně vysvětlit, jak jsme je mysleli.

To ale není případ mé dnešní třetí velké radosti. Dostala jsem od přítelkyně mnohastránkový ručně psaný dopis. Vlastně v té obálce bylo hned několik velkých radostí najednou. Z přátelství, i když se vlastně moc neznáme, ale blízkost a propojení obě cítíme od první chvíle. Z důvěry. A v neposlední řadě i ze sdělení, že mé články, že mé úvahy snad mají nějaký smysl.

http://gayerika.blogspot.com/2013/10/zbozi-ze-zamori_29.html